

Kim Hải

Hương trầm thơm

Loại sách Tuổi Hoa



VNTHUQUAN.NET, 2009.

Một bó huệ trắng muốt, hương ngan ngát. Những mảnh trầm thơm nâu có thớ đen chạy chỉ nằm gọn gàng trong chiếc hộp màu, lục lăng bằng nhựa, trong suốt. Nhang lớn và dài, đường kính tròn to bằng ngón tay, vàng ngọt như cam thảo.

Ngần ấy thức để ba mẹ đi lễ chùa ngày mai. Ngày mai lễ lớn lắm. Lễ Phật Đản ấy mà. Áo dài của mẹ đã được là kỹ. Hồi hôm, mẹ gội đầu bằng lá thơm. Ba cho ủi lại bộ đồ vét. Anh Ngoạn sắm se mãi bộ đồ hướng đạo. Anh ấy đi hướng đạo được hai năm rồi. Em xin đi mãi mà ba mẹ chưa chịu cho đi. Ba mẹ sợ em không đủ sức. Ba mẹ hứa là sẽ bằng lòng khi nào em lên được lớp nhì. Gần quá, năm nay em chả học lớp ba là gì. Em lại học giỏi. Sang năm em sẽ cũng oai phong như anh Ngoạn cho mà xem. Nhưng đó là ý nghĩ của em mấy tháng trước kia; bây giờ, ý của em lại khác. Vào hướng đạo. Em ham lắm, nhưng đợi đến sang năm, eo ôi em thấy lâu ời là lâu. Chả vì tháng trước em vừa có một người bạn mới. Em cười một mình. Em mà kể vậy chắc không ai hiểu gì cả.

Tại sao vì người bạn mới mà em lại thích được sống hợp đoàn ngay ? Câu chuyện giản dị lắm. Số là ông Hai nhà bên cạnh vừa dọn đi. Em mừng quá. Em ghét ông Hai đó là là. Ông cứ say rượu luôn. Có bữa em đánh vọt với anh Ngoạn. Trái cầu lông chim bay mắc ở hàng rào nhà ông. Em chui qua lấy. Thế là ông nạt em một tiếng làm em sợ suýt ngã lăn đùng ra. Từ đó em giận ông ghê. Ngày ông dọn nhà. Em lấp ló ở cửa nhìn ra, mừng ời là mừng. Khu vườn nhà ông

Hai không trống một giây nào cả. Liền khi xe đồ chất đầy giường chiếu, son chảo của ông Hai chạy vù đi thì một chiếc xe khác cũng có tủ giường, bàn ghế dọn đến. Gia đình mới này có một đứa con gái. Hương, bạn của em đó. Em quen Hương thật nhanh. Không biết đứa nào làm quen với đứa nào trước.

Hình như Hương làm quen với em thì phải. Mấy ngày đầu, em với Hương chỉ trò chuyện ở hàng rào, ngăn cách bởi bụi hoa leo. Sau Hương kêu em qua nhà, em rủ Hương về nhà em. Nhà Hương, nhà em thành nhà chung của hai đứa. Em thích nhất là bàn thờ nhà Hương. Cũng có hoa huệ trắng. Cũng có đôi bạch lạp. Nhưng khác nhà em là không có trầm hương. Ảnh thờ cũng khác nữa. Sau em biết Hương theo đạo Thiên Chúa, kính Đức Mẹ. Em theo đạo Phật, thờ đức bà Quan Âm. Một hôm nhà Hương rộn rịp. Em hỏi Hương chuyện gì vậy. Hương cho biết là đã đến ngày lễ Phục Sinh. Nhà Hương ăn mừng. Ngày đó, Hương mặc bộ đồ lạ. Em chưa thấy Hương mặc bao giờ. Chiếc áo dài vải trắng. Chân mang dép trắng, quần trắng, thắt nơ trắng. Một chiếc khăn quàng cũng màu trắng viền xanh, chéo góc sau lưng có mang dấu thập đỏ. Trông Hương trang trọng, nghiêm chỉnh quá đi mất. Tay Hương còn cầm một quyển sách dày, bìa đen, be bé xinh xinh. Em lạ quá, nhìn mãi. Hương cười bảo em, bộ Nhi lạ lắm sao. Em gật đầu hỏi Hương sắp sửa đi đâu đó ? Hương hân hoan trả lời là sắp đi nhà thờ họp đoàn. Hương đi họp đoàn Thiếu Nhi thánh thể. Hương được tập hát, được chơi, được làm việc thiện. Hương có nhiều bạn trong đoàn. Vui lắm, thích lắm. Nhìn Hương ôm tay má, em chợt thấy mình hơi hơi buồn. Em cũng sắp được vào hướng đạo chứ thua gì. Nhưng sau ý nghĩ đó yếu đuối

quá. Còn lâu, cả năm nữa lận. Em phải chờ đợi. Em xịu mặt. Mẹ phải hỏi, ba cũng hỏi nguyên do. Em đòi ba mẹ cho em vào đoàn Thiếu Nhi thánh thể như Hương vậy. Ba mẹ cười bảo em yêu đức Quan thế Âm thì không vào được đoàn Thiếu Nhi Thánh Thể. Đoàn đó chỉ dành cho những trẻ em theo đạo Chúa. Ba hỏi mẹ có nên cho em vào đoàn áo Lam không. Mẹ bẹo má em cười nói tùy ý ba. Tối hôm ấy, giữa bữa cơm chiều, cả nhà quyết định sẽ cho em gia nhập đoàn đúng vào ngày đản sanh Đức Phật. Chị Tú Thi lãnh phần mua vải cắt áo quần cho em. Chị ấy may kỹ quá, nên đến hôm nay mới xong. Em có một chiếc *jupe* (*váy đầm*) màu xanh thẫm. Chiếc áo sơ mi ngắn tay màu khói hương. Một cái khăn quàng đồng màu áo, viền vàng. Em lại hơn Hương ở cái mũ. Mũ có màu xanh thẫm. Bộ đồ đó em chỉ được mặc thử lúc Chị Tú Thi giả may. Còn bữa nay, bộ quần áo mới được ủi kỹ đặt trong phòng ngủ của em. Sáng mai em sẽ mặc đi lễ Chùa và trình diện trước bạn mới. Lòng em thấy lâng lâng chi lạ. Em nao nao chỉ mong đêm chóng qua mau. Hôm qua, mẹ dạy em một bài hát thật hay. Em lẩm nhẩm hoài để mau thuộc

Một hôm, một hôm ... Cùng mẹ đi lễ Phật dâng vài hoa sen, đến Chùa đến Chùa ... Cầu xin, cầu xin Phật Tổ ban lành, từ bi, bi gia hộ, em thành trẻ ngoan

Chết, hình như có tiếng ai lao xao đầu tiên. Ai như tiếng ba cười thì phải.

- Trời ơi, ai dạy Nhi hát hay quá vậy.
- Đó, ba trêu con rồi. Con đang tập hát mà.
- Chị Tú Nhi dạy Nhi phải không ? Ba vuốt tóc em trong lúc em ngúng nguẩy.

- Mẹ dạy con đó.
- Trời ! mẹ con Nhi dạy hát nhay đấy phỏng. Thế sao con không học hát với ba nào. Ba hát hay hơn mẹ nhiều. Ba nói thật. Đây để ba hát thử cho Nhi nghe nhé ... Bé Nhi nhè là bé Nhi nhè ...
- Thôi con không chơi với ba nữa đâu. Ba xấu. Ba xấu. Ba cười to, em chạy miết vô phòng. Em đã hết nhè từ lâu rồi cơ mà. Ba cứ chế em mãi. Đã tối rồi. Em len lén vào phòng. Trên giường, bộ quần áo dành cho em ngày mai, đã nằm gọn gàng tự bao giờ. Tiếng mẹ từ ngoài vắng vào rõ mồn một.
- Ngày mai chúng mình phân phối xe cộ sao đây ?
- Ba nói thì mình đi với tôi.
- Còn Nhi nữa, Tú Nhi nữa. Thôi thì thế này nhé, Ngoạn chở em đến chùa trước khi tập họp với nhóm hình như ở sân sau phải không Ngoạn.
- Dạ, hướng đạo tập họp ở sân sau, nhưng con sẽ chờ ba mẹ đến để giao của nợ cho mẹ đã. Mẹ gắt, cái thằng này, em út mà cứ gọi là của nợ. Ba cười bình anh Ngoạn.
- Cục cưng của mẹ tụi mày đấy nhé.
- Ủa Tú Thi đi bằng gì ?
- Mẹ đừng lo, con sẽ đi với mấy chị bạn.
- Nhớ đến đúng giờ nghe, thôi thế là xong, mẹ sẽ đi với ba, còn Ngoạn chở em. Nhớ cẩn thận nghe ...

Thế là em phải đi xuống chùa với anh Ngoạn. Thôi cũng được. Đi với anh Ngoạn được biết nhiều chuyện lạ. Đi với mẹ chỉ vui và dễ làm nũng. Ngày mai, nghĩ đến ngày mai em nôn nao khó tả. Tám gương lớn ở cửa tủ phản chiếu bóng em. Bộ đồ thường ngày trông

không oai tí nào. Em quay sang bộ đồng phục. Nước vải bong bóng dưới ánh đèn. Viên vải vàng của chiếc khăn quàng nom rục rờ. Em vuốt nhẹ lên lần vải phẳng phiu. Không một nếp nhăn... Em giở lên nhè nhẹ. Phải ướm thử vào người để xem có đẹp không. Em không dần được. Em cầm lấy chiếc khăn choàng. Chiếc khăn nổi bật trên nền vải hồng của áo ngủ Em lại lần lượt tung chiếc áo Lam, cái jupe xanh xếp nhiều nếp. Em ướm thử lên người. Quay sang trái, quay sang phải, vòng đằng sau. Em cười duyên trong gương. Ngày mai em phải cặp tóc bằng nơ chứ không bím và cột lại bằng hai sợi dây cao su nữa. Màu áo Lam nhè nhẹ trông đẹp tuyệt. Em quay người một vòng để xem jupe có phồng tung không. Một vòng, một vòng nữa. Tắm gương loáng lên một cái. Hình như nền nhà sụp thấp. Em bước hụt. Cảm giác nhận biết được là mộng em ê ẩm. Em bẽn lễn đứng dậy, nhìn quanh xem có ai không. Ô kìa trên đầu tủ. Đức Phật Di Lặc thấy bé làm duyên trước tủ, cười trêu bé phải không ? Tức quá. Nhưng Ngài vẫn cười. Em nghe có tiếng cười to của anh Ngoạn, của ba nữa. Em xếp vội jupe, áo. Lăn người lên giường, úp mặt vào chăn. Em nhắm mắt. Trời đất có màu hồng.

*

* *

Em thức dậy thật sớm. Cửa sổ hơi hôm em quên đóng. Gió ùa vào lành lạnh. Mặt trời chưa lên, chỉ mới tỏa một ít ánh sáng hồng trong ở phía chân trời Trong vườn đôi chim sẻ hình như vừa thức dậy. Chúng chưa vội kiếm bữa điểm tâm, thông thả cất giọng hót riu rít, chuyển cảnh. Những giọt sương đêm đọng hạt tròn như thủy tinh

trên nền lá biếc. Ngày bắt đầu đẹp quá . Chiếc chăn mỏng em xếp lại gọn gàng. Cửa nhà Hương qua rào thưa hình như vừa mở. A, bóng ai như Hương thấp thoáng bên kia vườn. Em hồi hả với ý nghĩ sẽ cho Hương thấy mình đã được đi họp bầy chẳng thua gì Hương. Tiếng dép lẹp lẹp của mẹ đã dừng lại sau lưng em. Mẹ khen.

- Gớm, con gái mẹ giỏi quá, đã dậy sớm còn thu dọn chăn mùng kỹ càng. Em quay lại, nụ cười của em nhất định phải đẹp nhất.
- Khi nào mình đi chùa mẹ.
- Thông thả đã nào.
- Đợi mẹ, đợi ba lâu quá mẹ ơi. Mẹ vuốt tóc em âu yếm.
- Chưa ăn điểm tâm, chưa rửa mặt, con xấu quá. Em quay lại làm nũng mẹ. Em úp mặt vào lưng áo mẹ hít hít.
- Sao mẹ thơm quá hở mẹ. Mẹ thơm như bông hồng ấy.
- Ôi, ai xuống đây mà coi, bé Nhi lớn rồi mà còn rúc vào nách mẹ. Ấy lại ba nữa, ba trêu bé rồi.
- Nhi cầm tinh con dê mà ba. Lại anh Ngoạn nữa; Ghét quá. Em nhất định lì thử xem nào. Mẹ bước đi. Em cứ giữ nguyên thế đứng cũ. Hai chân di động theo mẹ. Được một lúc, mẹ đẩy em ra bảo.
- Thôi rửa mặt đi con, để mẹ làm cho con một cái trứng sống nghe.
- Thôi, mẹ cho con trứng chiên đi.
- Trứng chiên ăn không bổ bằng con à. Mẹ làm thỉnh chịu ý em. Em xuống bếp rửa mặt, đánh răng. Mẹ đang nhóm bếp. Em chạy vụt ra sân. Hương đứng thờ thẩn trước nhà. Em hỏi với.
- Hương không đi nhà thờ hả? Hương nghe tiếng em, chạy lại gần, mặt tựa sát hàng rào, cành lá ướp nhẹp cọ quẹt trên mặt Hương, những vết nước dài.

- Bữa nay thứ ba mà. Còn Nhi, Nhi đi chùa với mẹ hả.
Em vênh mặt lên, nói nghiêm chỉnh.
 - Không những đi chùa mà còn được vô đoàn nữa. Đoàn áo Lam đó, giống như đoàn của Hương vậy. Hương bàn.
 - Mà áo quần cũng giống nhau sao?
 - Không, khác nhau chứ! Nhi mặc jupe xanh, áo Lam. Hương tươi cười.
 - Tí nữa mặc áo mới cho Hương xem với nhé.
- Me kêu vào ăn sáng, em chạy vào sau khi dặn Hương đứng chờ.
Bữa ăn sáng có trứng gà cho em. Chỉ mỗi mình em ăn trứng gà thôi.
Ba, me, anh Ngoạn, chị Tú Thi đều ăn cháo với đường. Cả nhà ăn chay. Me nói vậy. Chỉ trừ một mình em. Em phải ăn trứng cho chóng lớn. Chị Tú Thi đặt vấn đề trứng là là đồ chay hay đồ mặn. Cả nhà bàn cãi nhức cả đầu. Cuối cùng anh Ngoạn kết luận. Trứng nửa chay, nửa mặn. Đúng vào lúc em ăn miếng trứng cuối cùng

Khi bữa ăn chấm dứt. Em vội vàng chạy lại gương soi. Đôi bím tóc kết nơ hồng lủng lẳng trên vai. Chiếc áo mới. Chiếc jupe mới. Khăn choàng mới. Mũ mới. Lòng em cũng như vừa được nhuộm mới. Có cái gì là lạ chen lẫn trong lòng. Tượng đức Di Lặc vẫn cười trên cao. Em thích tượng Phật bà hơn. Đẹp, hiền. Riêng chốc nữa đến Chùa em phải làm thế nào. Em phải nói gì với bạn mới. Em chỉ thuộc câu kinh đầu tiên. Nam Mô A Di Đà Phật. Chừng đó đủ chưa? Me bảo nếu em ngoan ngoãn, chăm chỉ, hiếu lễ là em đã thuộc kinh rồi. Me nói thất đấy chứ me. Hình như có hương thơm ngát. Chắc me đốt trầm ngoài bàn thờ. Em ra khoe với Hương bộ đồ đồng phục đầu tiên. Vườn cây phe phẩy. Cái cổng mừng kết hoa sen lộ lộ đầu

đường. Em ngửi thấy mùi hương trầm, nhang thơm phảng phất khắp nơi.

- Hương đâu rồi? Hương ơi.
 - Cũng đẹp đấy chứ. Trông người lớn ghê.
- Đó là lời phê bình của Hương

Em không biết trả lời sao, tần ngần sửa lại chéo khăn quàng. Nhi vô đoàn chắc có nhiều bạn lắm.

- Học được điều gì hay về dạy lại Hương với nghe.
Điều đó là chắc rồi. Em phải làm như Hương đã làm chứ. Bữa trước. Hương học ở nhà Thờ bài hát thật hay. Đêm thánh vô cùng. Hương dạy em hát, thích ghê. Chết, em học được của mẹ bài Đi lễ Phật mà quên bày lại Hương. Thôi để chiều về vậy? Em hỏi Hương. -
Khi mới đầu đi học Hương có sợ không? Hương cười.
- Hương đâu có nhớ. Nhưng chắc là có, hơi hơi thôi. Bây giờ vui lắm. Vui lắm?

Me cũng nói vậy, anh Ngoạn cũng nói vậy, Ba cũng nói vậy. Mà em cũng tin như vậy nữa. Em nhảy nhót hai chân. Khăn quàng tung tung trong gió buổi sáng. Hương vẫy vẫy em. Em vẫy tay trả. Anh Ngoạn đang xem lại xe trước cửa nhà. Anh mặc đồ hướng đạo trông oai tề. Em đi tìm chị Tú Thi để cảm ơn chị đã may cho em quần áo đẹp. Em không tìm thấy chị. Chị đã đi trước em. Em quay lên phòng khách chờ ba mẹ. Me mặc chiếc áo màu nâu thẫm. Tóc me búi cao. Trông me có duyên tề. Em chạy lại gần me, tay nắm vạt áo mềm. Me cười khen em mặc đồ trông ngoan ra. Em cứ xuýt xoa me thơm quá. Ba mặc áo vét. Em không khen ba vì ba hay trêu em, em giận giai lắm chớ bộ. Mà lạ, khi ba bế em đông đưa thời em quên hết. Em cười với

ba. Ba ngồi xuống ghế, nắm lấy hai tay em dẫn dò. Đây là ngày đầu tiên con được sinh hoạt chung với nhiều bạn bè đồng lứa. Con hứa với ba là phải nghe lời của chị Cả chỉ dẫn các con. Phải đối xử lễ độ với mọi người. Cố học lấy điều hay, điều đẹp. Phải hiền hòa như Phật dạy. Phải ngoan ngoãn ... Em thưa vâng ríu rít. Mẹ giục ba đi gấp kéo để trưa quá đông người, không chen được. Em rút khỏi tay ba chạy đến gần anh Ngoạn. Anh đang chăm chú lau lại cái bu gi xe. Tay anh dính dầu đen đen.

Em sốt cả ruột khi xe anh Ngoạn đạp không nổ, chỉ kêu lịch xịch. Mẹ hỏi

- e Ngoạn hư rồi phải không?
- Anh Ngoạn lắc đầu. Xăng nghẹt thôi, ba mẹ đi trước, con chạy theo là vừa, ba, ba đi xe chậm lắm mẹ đừng lo.

Ba vỗ vai em.

- Con đi Chùa với anh Ngoạn nghe. Mẹ đứng ở cổng chùa đón hai đứa đó. Ngoạn đi cẩn thận đấy. Mẹ đứng dưới cổng trước đấy, nhớ nhé.

Anh Ngoạn lại loay hoay sửa xe. Ba em đã khuất ở cuối đường. Em đem một miếng xà phòng to và chậu nước để sẵn cho anh Ngoạn. Cho anh mượn cái khăn tay. Em lại chạy vào nhà. Chạy ra. Chiếc xe có vẻ chắc chắn lắm rồi. Anh Ngoạn lau tay xong đứng lên đạp. Xe không nổ. Em hơi hơi buồn. Nôn nao cả người. Chết mẹ đợi lâu, mẹ mắng cho xem. Anh Ngoạn an ủi em.

- Gần xong rồi, chờ xăng xuống một tí. Vả lại bữa nay là ngày lễ Phật, mẹ ba không mắng đâu. Nhi đừng lo. Đi với anh là bảo đảm mà.

May quá, chiếc xe nổ vang. Mắt em sáng rỡ. Hình như có tiếng

chuông chùa vọng ở đâu đây. Em leo ngồi sau xe anh Ngoạn, ôm chặt lưng anh.

Đường phố đông người thật. Nhiều nhất là con đường dẫn đến Chùa. Con đường em đang đi đó mà. Em gặp nhiều cô bé, nhiều chị mặc đồ giống em như đúc. Có người nhìn em kỹ đến nỗi em chỉ ngại là quen biết mà quên. Mà sao đường xá đông quá thế này. Ôi thôi xe kẹt cả khúc. Em nghiêng người sang một bên chỉ thấy ngọn đèn đỏ chớp chớp đầu xa. Anh Ngoạn len vào một ngõ hẻm khá rộng. Anh làm thảm. “Đi tắt ngõ này cho rồi”. Đường kẹt xe loạn đã. Anh chọn con đường khác. Ở đây, nhiều cổng chào, nhiều người đi bộ. Em áp đầu vào lưng anh Ngoạn tránh nắng. “Chuyện gì thế này”. Anh Ngoạn lẩm nhẩm. Em nghiêng đầu qua một bên, nhìn về phía trước. Ồ, có chuyện gì thế nhỉ. Người người nhón nháo. Có cả tiếng la hét vang vang ở đâu đó. “Chết, cháy, cháy”. Em giật mình thon thót. Cháy, mà cháy gì, cháy ở đâu mới được chứ? Tim em bắt đầu đánh lô tô trong ngực. Em ôm chặt anh Ngoạn. Có tiếng hú rùng rợn, ma quái chi lạ. Em bấu vào lưng anh Ngoạn. Anh Ngoạn chậm xe vào bờ lề. Hai rồi ba chiếc xe đỗ, trên có nhiều người mặc áo da, đội mũ đồng. Xe rú còi inh ỏi. Em đã thấy cột khói cao cất lên dữ dội trước mặt từ bao giờ. Những tàn than tro bỏng từ đâu rơi rụng lả tả bay khắp trên đầu. Em sợ quá, ngẩn cả người. Chưa kịp kêu anh Ngoạn chở về ngã khác thì anh Ngoạn đã rú xe chạy thẳng .

Em nhắm tít mắt lại. Những tiếng la càng lúc càng gần. Những đoàn người, những chiếc xe ngược chiều vùn vụt. Hình như trời nóng hơn. Mồ hôi em vã ra lạnh ngắt lưng áo. Em thấy những người

bạn của anh Ngoạn chạy xe đồng chiều. Những lưng áo nâu, quần sọt xanh hướng đạo. Thôi rồi, anh Ngoạn đi theo bạn bè rồi. “Còn me, còn phải cho em xuống chùa với me đã chứ”. Tiếng nói của em chìm vào tiếng la hét, tiếng khóc lóc, tiếng nổ lách tách, tiếng huyền não loạn đã. Một cột lửa đã phòng lên phía trước. Em sợ quá. Em sợ quá. Anh Ngoạn phanh xe lại cạnh những người hướng đạo. Anh hỏi, giọng gấp rút.

- Cháy lâu chưa, bao nhiêu nhà rồi.
- Gần 15 phút rồi. Ủa mà chở em đi đâu đó, anh Ngoạn mới chợt nhớ ra em, anh quay lại đỡ em xuống xe, tắc lười.
- Chết cha, quên mất, làm sao bây giờ. Thôi bé Nhi đứng đây một lát chờ anh nhe. Xe anh để đây. Nhi đứng đây, đừng đi cả, chỗ này lửa không cháy đến đâu mà lo, anh đi với bạn vào giúp đỡ đồng bào, anh ra, sẽ chở bé đi lên Chùa.

Em tái xanh, run chân run tay, chưa kịp nói câu nào thì anh Ngoạn đã vụt chạy đi. Trời ơi, em phải làm sao bây giờ. Em đứng ngóng vào con ngõ hẹp, nơi đó, lửa bốc rực trời. Từng đoàn người chạy về phía chỗ cháy. Đoàn người khác tay xách nách mang áo quần hốt hải lộn trở ra. Nước mắt. Kinh hoàng. Em bấu chặt lấy chiếc yên xe anh Ngoạn. Hình như ngọn lửa đang hạ dần. Tro tàn bay nhiều hơn. Em trông thấy nhiều chị mặc đồng phục giống em như đúc chạy vào ngõ. Có chị đã trở ra tay dìu một bà già, tay xách một bị quần áo, tay bồng một em nhỏ. Em nhìn xuống bộ đồng phục của mình. Em chợt nhớ đến bài tập đọc ở trường. Bài tập đọc kể chuyện một cậu bé xông vào đám cháy để cứu một em nhỏ. Hình như lòng em nóng lên. Chân muốn chạy. Em muốn chạy lại giúp đỡ bà cụ vừa té ngã ở đầu hẻm. Bà cụ mang một lãng áo quần to lớn. Nhưng sao em vẫn thấy sợ.

Chân như chùn bước. Em hổ thẹn cho mình. Mà lạ thay em vẫn còn do dự. Nhưng em đã chạy, đi như chạy trong một phút không ngờ, vừa để đón một đứa bé mặt mũi ám khói. Đứa bé khóc lóc thảm thiết. Nhưng có ai để ý đâu. Ai cũng lo chạy. Em nắm lấy tay đứa bé. Đứa bé ôm chầm lấy em. Mặt hớt hải. Nước mắt tràn đầy trên khuôn mặt nhỏ vẽ nên những đường vòng lẩn lộn. Em cúi xuống hỏi khẽ.

- Bé nín chóng ngoan nhé. Thế mẹ bé đâu?

Đứa bé nào có nói. Chỉ khóc, chỉ chỗ lung tung, rồi lại khóc. Khóc. Em cũng muốn khóc theo. “Phải can đảm. Phải can đảm”. Em tự nhủ và bắt đầu an ủi vỗ về đứa bé. Đứa bé nín khóc. Em bồng nó đi lòng vòng, chen vào giữa rừng người. Đi chậm chậm để đứa bé dễ tìm được mẹ. Cây kẹo em lén bỏ vào túi hời sáng em đưa cho đứa bé. Đứa bé mút chùn chụt như quên mọi chuyện. Cánh ta em đã rời rã mà đứa bé vẫn chưa tìm thấy mẹ đâu. Hình như em đã lạc qua một hẻm khác. Con hẻm nào cũng giống hẻm nào. Cũng người, cũng đồ đạc. Cũng tiếng la hét. Em phải làm thế nào. Đứa bé bây giờ đã ngủ vùi trên hai đôi vai muốn nằm xuống của em, trên xương sống chỉ muốn thẳng, trên đôi tay tê dại của em. Lửa đã hết cháy. Chiếc xe vòi rồng đã ngừng phun nước. Tro tàn không còn bay. Người người đã đổ xô vào trong nhiều hơn. Em len khỏi rừng người, cố tìm con ngõ cũ. Phải tìm được anh Ngoạn. Anh Ngoạn mới có thể giải quyết vấn đề. Nhưng em không kiếm ra được nơi cũ. Anh Ngoạn. Mẹ. Ba. Chị Tú Thi. Đứa bé ... Trời ơi, em cũng đi lạc mất đây này. Lạc với một đứa bé xa lạ, không thân thích. Em muốn khóc quá. Hai chân của em dường như không còn bước nổi. Em dừng lại. Đứa bé còn ngủ yên trên vai. Em tựa người vào tường nhà. Không có ai giúp đỡ em. Không có ai để ý đến em. Giá em được đỡ tay một lát nhỉ. Ôi, hai

cánh tay, đôi chân không còn cảm giác.

- Em thuộc đoàn nào đây. Có tiếng ai hỏi dịu dàng. Em quay lại. Em không đủ sức để nói. Em lắc đầu. Tay chỉ vào đứa bé. Một chị mặc đồng phục như em, người đầy mồ hôi, hiểu ý đưa tay đỡ đứa bé. Máu chạy ào ào trong da tay. Em vuốt vuốt hai tay nói khẽ

- . Em chưa thuộc đoàn nào hết. Đứa bé này bị lạc. Em cũng bị lạc. Em không tìm được nơi anh Ngoạn em đậu xe. Tay ôm đứa bé, tay dắt em, chị áo Lam bảo. Đi theo chị, Chị đưa về nhà. Nhưng trước hết phải giao đứa bé cho chị Cảnh sát đã. Em và chị áo Lam đi quanh co trong ngõ hẹp. Con đường lớn lộ ra ở cuối đường. Chi cảnh Sát nằm ở đầu kia. Nơi có rào dây thép gai. Em và chị áo lam vào bên trong. Chiếc ghế gỗ có lưng dựa êm như chiếc giường nệm. Bây giờ em mới sức nhớ tới mẹ đang đợi ở Chùa. Nhưng em chắc không đến kịp, em đã về và chắc mẹ lo lắng. Em cũng không đủ sức để đến Chùa họp đoàn. Bây giờ em chỉ muốn nằm. Bác cảnh sát hỏi em vài chi tiết. Chị áo Lam thay em trả lời vừa được mấy câu thì một người đàn bà đã nhào vô phòng ôm chặt lấy đứa bé khóc nức nở. Đứa bé vẫn ngủ thật say. Ông Cảnh sát trưởng vỗ vai em nói gì không rõ, hình như là một lời khen. Người đàn bà nắm tay em nói cảm ơn. Chị áo Lam dắt em rời Chi Cảnh sát. Đứa bé vẫn còn nằm ngủ say.

Đường chen chúc. Đường đầy người. Anh Ngoạn không thấy đâu. Chị áo Lam đề nghị đưa em về nhà; Em chỉ nhà cho chị ấy. Địa chỉ nhà em đã thuộc nằm lòng. Mẹ dạy em từ ngày em học lớp năm cơ. Mẹ bảo thuộc số nhà, tên đường, em sẽ không lo bị lạc. Chị áo Lam chở em lên xe chiếc xe đạp. Em ôm sát người chị. Đường nắng gắt

buổi trưa. Bộ đồng phục của em nhóp nhép, nhăn nhúm. Một vết khói to vắt ngang qua ngực làm hoen bầm chiếc áo Lam. Nhưng em không cần. Em đang đi trên đường về nhà.

Nhà mở cửa tự bao giờ. Không biết ai đã về nhà.

- Chị Tú Thi. Em kêu nhỏ nhỏ. Mắt em mệt nhọc chỉ muốn nhắm lại. Chị Tú Thi hốt hoảng đỡ em xuống xe. Hai chị dìu em vào phòng. Em nằm lăn trên giường nệm.

- Nhi bị gì vậy chị? Sao không có Ngoạn?

Em nghe loáng thoáng tiếng chị áo Lam kể chuyện, lẫn vào tiếng chắt lưỡi của chị Tú Thi.

- Nhi nó liều thật.

- Không em Nhi can đảm lắm, thật xứng đáng là đứa bé ngoan. Con mệt du em vào giấc ngủ say như đứa bé bị lạc.

Em tỉnh giấc đủ để thấy nụ cười nhe răng của anh Ngoạn. Chuyện gì vậy?Ồ ! em đã nhớ. Thôi thế là vệt mắt ngày nhập đoàn. Em thấy tiếc quá. Làm sao kể cho Hương nghe chuyện họp đoàn như đã hứa. Đến bao giờ em mới được đi lại. Me đã vào. Cả ba nữa. À mà có cả Hương nữa. Em nói giọng yếu ớt.

- Nhi không có gì để kể cho Hương nghe cả.

- Không con có nhiều chuyện lắm chứ. Con đã làm được việc tốt Nhi ạ. Con xứng đáng quá. Tiếng me ngọt ngào như cục đường phèn mùa hạ, giữa cơn khát nước buổi trưa. Hương tươi cười nhìn em. Ba nói tiếp me.

- Con đừng lo. Việc làm của con là hành động thay thế cả trăm lần đến Chùa, họp đoàn. Con đã làm được việc trước cả khi đoàn thể

dạy cho con.

Ba không còn điều em nữa. Ba lại có vẻ cứng em lạ. Anh Ngoạn lúc bấy giờ mới lên tiếng.

- Nhi làm anh kiếm muốn chết. Xong việc, đi lại chỗ để xe, chỉ thấy xe chứ chẳng thấy Nhi đâu. Tưởng Nhi hóa thành Tề Thiên đại thánh đằng vân giá vũ đi theo me rồi chứ.

- A, Nhi chưa mách me tội bỏ Nhi đi mà còn chọc Nhi nữa phải không?

Anh Ngoạn cười hề hề.

- Để anh chuộc lỗi nghe.

Anh đưa ra phía trước một vật gì sáng sủa.

- Cái gì vậy me. Đưa cho Nhi xem đi.

- Không. Nhi phải ngồi dậy nhận cơ. Ai lại nằm dài trên giường mà nhận lãnh quà bao giờ. Dậy đi cưng.

Em ngồi bật dậy. Cơn mặt nhọc theo giấc ngủ đã qua mất từ bao giờ. Anh Ngoạn đứng ra xa xa.

- Mời cô bé xuống giường giúp cho.

Em ngúng nguẩy.

- Thôi, cho Nhi xem đi mà. Bắt tội Nhi, Nhi mách me.

Me không nói chỉ cười đồng lõa. Hương ra dầu cho em bước xuống, đất mát lạnh dưới chân.

- Nghiêm.

Anh Ngoạn la lên. Em giật mình.

- Trời ơi, anh Ngoạn làm gì kỳ vậy. Cho em đi.

Em thấy cái hộp bao giấy bạc rồi. Hộp nhỏ. Em suy nghĩ thật nhanh. Không phải búp bê. Thế là cái gì? Em tò mò đành chịu trận. Ô kìa, cái gì vậy. Anh Ngoạn làm gì vậy. Em nín thở. Anh Ngoạn nhanh như

chớp mở hộp, tiến lại gần em, đeo lên ngực em một vật, vừa đeo vừa nói.

- Đây là cái huy hiệu đoàn áo Lam mà chị Trưởng đoàn đã tặng em. Đây là cái huy hiệu Hướng đạo anh biểu Nhi, phục lẫn Nhi đó. Hương lại gần.

- Hương biểu Nhi huy hiệu chữ Thập đỏ của Hương đây. Nhi giỏi quá Nhi ời.

Em cảm động, ngây nhười. Em đâu đáng để cả nhà cưng em đến thế. Em khóc. Có một đứa bé khác khóc trước mặt em. Không, ảnh phản chiếu trên gương của em đó. Một cô bé tóc rối bời hai bím mắt nơ, mặt nhỏ nhem, áo quần đồng phục nhần nhúm. Khăn quàng như siết lấy cổ. Một cô bé lọ lem, ngực dính ba huy hiệu khác màu nhau tuyệt đẹp. Cầu xin Phật Tổ ban lành, từ bi gia hộ em thành trẻ ngoan ... Em chưa cầu nguyện mà đã được là trẻ ngoan rồi đây. Chị Tú Thi thì thăm bên tai em.

- Tối, chị chở Nhi xuống Chùa chơi chung văn nghệ. Chị Trưởng đoàn áo Lam mời em đó.

Em không đáp lại vì còn mãi mê nhìn bóng những chiếc huy hiệu trong gương. Đằng sau là tượng Đức Di lặc. Cũng bụng phê, má phúng phính, nhưng sao bây giờ nụ cười lại đổi khác. Không, nụ cười đó bao giờ cũng giống bao giờ. Chỉ tại em nghĩ khác mà thôi. Vẫn gương mặt hiền tươi, vẫn nụ cười bình dị. Khi em làm việc xấu, trái tự nhiên, thì nụ cười có vẻ trách móc dịu dàng. Nhưng khi em làm được việc thiện, việc phải, nụ cười trở nên tươi và thương mến biết bao. Không ai nghiêm khắc với em cả. Chỉ có lòng em tự nghiêm khắc với chính mình mà thôi. Em quay về phía Đức Di Lặc. Em nhìn nụ của Ngài mà nghe một niềm vui thơm tho mát dịu như hương

trầm thơm thoảng của đêm rằm

Kim hài

Sóng Vàng

Xuất bản năm 1970